

Zuster Christianne vraagt hulp voor kinderen in Peru

'We gaan er samen tegenaan!'

Zuster Christianne tijdens haar 'vakantie' in Roermond

De uit Roermond geboortige zuster Christianne Gadiot is een Medische Missiezuster. Peru is al jaren haar werkgebied. Eens in de drie jaar komt zij 'thuis' even bijtanken. En hulp vragen. Voor de mensen voor en met wie zij werkt. Nu voornamelijk kinderen met een handicap. De kans dat haar project in de lijst van de Vastenactie wordt opgenomen, is groot. Tijdens haar 'vakantie' vertelde zij waarom dat belangrijk is.

Zij vindt zichzelf niet belangrijk. Dat merk je bij de vraag hoe het leven haar bracht waar ze nu is. Dus werd het een beschrijving in vogelvlucht. "Ik ben geboren onder de klokken van de Roermondse kathedrale kerk, op de Markt. Als derde van vier kinderen van een winkelierechtbaar. Geloof en gevoel

voor de noden van anderen, die combinatie, die voelde ik al gauw in mijn leven. Op de middelbare school was ik betrokken bij de Vastenactie, en de Jonge Kerk, ik ging vaker naar Taizé waar ik het heel bijzonder vond. In het contact met Hervormden leerde ik de bijbel lezen en vond dat heel interessant. Studerend in Amsterdam werd ik lid van een studentenclub. Samen waren we bezig met de Bijbel én met de maatschappelijke ontwikkelingen. Na een tijdje verkering nam ik deel aan een studentenuitwisselingsprogramma en vond me zelf terug in Kenia. Op dat moment kon ik mezelf daar niet zien in missie voor langere tijd. Een tijd lang wilde ik niets met de Kerk te maken hebben. Maar een hernieuwd bezoek aan Taizé bracht een soort keerpunt teweeg. Op een gegeven moment ben ik heel onvoorbereid gewoon op de fiets gesprongen met de gedachte: eens kijken of ik er kom. Ik kwam er. En bleef er een week in stilte. Het bracht me ertoe weer een kerk te gaan zoeken waar ik me thuis zou voelen. Terug in Amsterdam vond ik het Ignatiushuis. Van daaruit heb ik, terwijl ik werkzaam was als wijkverpleegkundige, enige tijd deelgenomen aan cursussen en meegeholpen. Maar het leverde een versnipperd leven op, terwijl ik een leven uit één stuk wilde leven. Ik deed een dertigdaagse retraite in het dagelijks leven bij de Jezuiten in de hoop antwoord te krijgen op mijn vraag: 'wat wil ik nou echt doen met mijn leven?'. Juist in die tijd kwam ik in contact met de Medische Missiezusters. Bij hen voelde ik in denken en doen verwantschap. Dus sloot ik me bij hen aan. Ik zou mijn noviciaattijd doorlopen in de vestiging in de Bijlmer. Twee dagen voor ik intrad vond de Bijl-

merramp plaats. U weet wel: het vliegtuig dat zich in de flats boorde en waarbij meer dan 40 mensen omkwamen. Het bracht mij nog even aan het twijfelen - is Hij er tegen dat ik de stap zet - maar de manier waarop de zusters reageerden op de ramp bracht mij toch tot de overtuiging dat ik goed zat."

Naar Peru

Het werk onder de getroffen en de betrokkenheid bij vooral het vluchtelingenwerk, gaven invulling aan het leven van de Roermondse zuster kort na haar noviciaat. Maar zij hoort bij een internationale congregatie en dat verschaft een wereldwijd blikveld. Via haar sector coordinator hoorde ze dat ze in Peru dringend behoefte aan een verpleegkundige hadden. In overleg werd besloten dat daar in de toekomst haar werkterrein zou liggen. "Tijdens mijn integratie tijd werd mij voorgehouden: 'Kom en leef een tijdje met ons mee; neem deel aan projecten en ontdek zo waar jij groeien wordt; waar jij met jouw kwaliteiten iets kunt bijdragen. Het was een tijd van kennismaken en de taal leren. In het begin bracht ik veel tijd door met Aidspatiënten. Vanuit contacten kwam ik families met gehandicapte kinderen op het spoor. Al snel werd mij duidelijk dat zij in nijpende omstandigheden leven. De nood is groot en ik ben daar samen met anderen in gaan staan."

De armoede van het platteland ontvluchten en een beter bestaan opbouwen in de stad. Dat bracht velen ertoe naar Lima te gaan. Een derde van de Peruanen leeft er nu. Bijna negen miljoen in getal. Een flink deel van hen probeert vaak te overleven in gegroeide sloppenwijken. Basisvoorzieningen ontbreken en zijn veelal een van de redenen

TEKST FRANS VAN GALEN | FOTO'S BISDOM ROERMOND